

DOVOLENÁ:

VYSTOUPIT Z KOLOTOČE

PRO KŘEČKA

Nedávno jsem ukončil jeden kurs, během něhož u nás v klášteře pobývali manažeři jedné velké firmy. Svěřovali se mi, že mnohdy touží po životě oproštěném od účelovosti. Touží po vnitřní svobodě a po úniku z ubíjejícího života – po úniku jakoby z kolotoče pro křečka. Ale neodváží se toho, protože je okolnosti nutí vydělávat peníze. Nemohou prostě jen tak z tohoto kolotoče vystoupit.

JAK SE NADECHUJI

UPROSTŘED HEKTICKÉHO SVĚTA PRÁCE

Pro mě první cestu ke svobodě představuje to, že si vyhradím svaté okamžiky, kdy se mohu nadechnout a užívat svobody. Svaté je to, co je ze světa vyňato a nad čím svět nemá žádnou moc. Svatý čas náleží mně. Tehdy nemusím naplňovat žádná očekávání. Tehdy prostě jen jsem. A tehdy se také setkávám s tím svatým a hojivým v sobě.

ODKRÝVÁM PROSTOR, KAM NEMÁ PŘÍSTUP HLUK SVĚTA

Přínosné a plodné jsou pro mě chvíle ztišení. V nich v sobě odkrývám svatý prostor, v němž jsem neporušený a celistvý, osvobozený od moci lidí a jejich nároků. Sem nemají přístup šéfové firem, přání zákazníků ani stížnosti spolupracovníků. Zde jsem zcela sám sebou.

Je to vnitřní prostor, který ve mně obývá Bůh sám. Nemá sem přístup hluk světa, nemohou sem proniknout lidská očekávání a soudy ani moje sebekritika. Zde, v ryzím mlčení, ve mně přebývá Bůh. A kde ve mně přebývá Bůh, tam jsem skutečně svobodný.

Pokud v sobě cítím tento svatý prostor vnitřního ticha i ve víru pracovního nasazení, pak nade mnou práce nemá žádnou moc.

Po takových zkušenostech ticha mnozí lidé prahnou. Často však k nim nedospějí, protože nejsou s to snést to první, čeho je třeba, a to je setkání se sebou samým. Je třeba nalézt odvahu občas mlčet a tím dospět k tichu, které uzdravuje a osvobozuje, očišťuje a občerstvuje.

Se svolením zpracováno podle knihy Anselm Grün: *Rok, kdy zemřel můj otec*, kterou vydalo Karmelitánské nakladatelství. Redakčně upraveno.

Více k tématu: www.vira.cz